అపూర్వ ప్రేమ

సరళారాణి ఒక్కసారి పులిక్కిపడింది. వెంటనే ఒక కథ రాయాలని ఆమె తహతహలాడి పోయింది. అదీ ప్రేమ కథ - వెంటనే రాయాలి. తను అందమైన ప్రేమ కథ రాయగలనని నిరూపించుకోవాలి - క్షణాలలో ఆమె తపన పట్టుదలై పెరిగి గట్టిపడింది.

సరళారాణి పేరుమోసిన రచయిత్రి. ఆమె స్త్రీల పక్షం వహించి అనేక సమస్యల్ని చర్చిస్తూ మంచి కథలు, నవలలు రాసి పేరు సంపాదించుకుంది. ఆమె తన అభిప్రాయాలను సూటిగా ఘాటుగా చెప్తూ వ్యాసాలు రాసింది.

మగవారి దౌర్జన్యం, వారికి స్త్రీల పట్ల వుండే లోకువ భావం స్త్రీలను అణచివేయడానికి వారు వేసే, చేసే వేషాలు, మోసాలు, అన్యాయాలు - ఆమె ఏదీ వదలకుండా ఎన్నో రాసింది.

ఆమె కలం పట్టి రాసేనాటికే ఆమె మనసు కఠినమైపోయింది. ఆలోచనలో కసి పెరిగి పురుష సమాజం మీదకి పంజా విప్పిన పులిలా తన రచనలతో దూకింది.

పదునైన రచనలు చేసింది. పేరు తెచ్చుకుంది కానీ, ఈవేళ ఆమెకి ఉన్నట్టుండి ఏదో గుబులు బయలుదేరింది. ఒక ప్రేమ కథ రాయాలనిపించింది. తను లలితమైన ప్రేమ భావాలను, ప్రణయ కోపాలను, విరహ తాపాలను రాయడంలో వెనుకబడి పోయాననే బాధ ఆమెని వేధించసాగింది. అందుకే వెంటనే ఒక ప్రేమ కథ రాయాలని ఆవేశపడటం మొదలుపెట్టింది.

ఒక అమ్మాయి, అబ్బాయి కలుసుకుని, ప్రేమించుకుని ప్రణయం సాగించిన కథ రాయాలని కాగితాలు, పెన్ను సిద్ధం చేసుకుని కూర్చుంది.

మొదట ప్రేమ కథ రాయడానికి కావల్సిన సరుకు సరంజామా సమకూర్చు కుందామని పెన్ను తీసింది. వెన్నెల - పిల్లగాలి - దోసెట్లోకి తీసుకుని వాసన చూసే జాజి పువ్వులు - మంచులో తడిసిన మల్లెలు - పూలు వాడినా పరిమళం వీడని పొగడ పూల దండ - కలువ పూలు పూసిన చెరువు - తెల్లారగట్ట దారులంట రాలే కాద మల్లెపూలు వెదజల్లే వాసనలు - ముద్దుముద్దు మాటలు - అమాయకత్వపు అందాలు - ఆర్థిక ఇబ్బందులు లేని అమ్మాయి, ఉద్యోగాన్వేషణ లేని అబ్బాయి - ఉల్లాసం, చిలిపితనం తప్ప సమాజం గొడవ లేని వాతావరణం.

అన్నీ నోట్ చేసుకుని సిద్ధంగా పెట్టుకుంది. ఇవన్నీ అల్లుకుంటూ కథ రాయాలి.

పెన్ను కదలడంలేదు. కథ సాగడంలేదు. అనుకున్నంతలోనే కథ రాసేయగల అనుభవం గల రచయిత్రి ప్రేమ కథ రాయాలంటే పదాలకోసం వెతుక్కుంటూ, వాక్యాలు కూర్చటంలో అవస్థపడుతోంది. రాయడం, కొట్టేయడమేగానీ కథ కొంచెం కూడా ముందుకు సాగడంలేదు. ఒకరకమైన గుబులు, దుఃఖం ఆమె మనసునిండా గూడు కట్టుకోవడం మొదలుపెట్టాయి. తనేదో కోల్పోయాననే భావం ఆమెని బాధించడం మొదలుపెట్టింది.

❖ ❖ ❖

తెలతెలవారుతున్న వేళ - పూర్తిగా వెలుగు రాలేదు. కలనేత సిల్క్ బట్టలా గాలి కదులుతోంది. చల్లగా శరీరానికి హాయినిస్తోంది. మనసు ఉత్సాహంతో పురకలు వేసే సమయమది ఎవరికైనా.

సరళ చకచకా నడుస్తోంది. ఆమె ఆలోచనలు, ఆమె అడుగులూ ఒకదానితో ఒకటి పోటీపడుతున్నట్టుగా వుంది. రోడ్డుకి ఇరువైపులా కాదమల్లెపూలు రాలి వాతావరణం సుగంధ భరితంగా వుంది. రోజూ ఆ సమయంలో మార్నింగ్ వాక్ చెయ్యడం ఆమెకెంతో యిష్టం. ఆడపిల్ల పొద్దున్నే ఇలా వాకింగ్‌కి వెళ్ళడం లాంటివి వాళ్ళమ్మకి అంత ఇష్టం వుండదు. కానీ సరళ తల్లిని పెద్దగా పట్టించుకోదు. తండ్రి అవునూ అనడు, కాదూ అనడు.

ఆరోజు సరళ చకచకా నడుస్తోందిగానీ, వుండుండి అడుగులు తడబడు తున్నాయి. మనసు లయ తప్పినట్లుగా వుంది. ఏదో వుద్వేగం ఆమెను ఊపేస్తోంది. నిన్న అదే సమయంలో కనిపించిన అతని రూపం కళ్ళల్లో నిలిచిపోయింది. పూర్తిగా వెలుగు లేకపోయినా అతని చూపుల్లోని మెరుపు స్పష్టంగా కనిపించింది.

అతనామెని చాలారోజులుగా గమనిస్తూనే వున్నాడేమో గానీ ఆమె మాత్రం అతన్ని నిన్నటివరకూ చూడలేదు. నిన్నటి రోజున అతను పలకరించిన తీరు తల్చుకున్నకొద్దీ మురిపెంగా వుంది.

పూర్తిగా విచ్చుకోని ఎర్ర కలువ మొగ్గ తెచ్చి, తన ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. అతని పెదవులు కొంచెం కదిలాయి. కానీ మాటలు వినిపించలేదు.

ఒకే ఒక రేకు కాస్త విప్పి కలువ మొగ్గ చేతికందించి వెళ్ళిపోయాడు. రేకు నంటిపెట్టుకుని చిన్న కాగితం ఆత్రంగా తీసి చదివింది.

'రేపు ఇదే సమయానికి మీకోసం ఎదురు చూస్తాను.'

ఇప్పుడతను ఎక్కడ్నించి వచ్చి ప్రత్యక్షమవుతాడోనని ఆమె తడబడుతూ, పులకింతగా నడుస్తోంది. ఆమె రోజూ వెనక్కి తిరిగిపోయే చోట ఆగింది. అటూయిటూ చూసింది. ఎదురుచూస్తానన్న ఆగంతకుడు తనే ఎదురు చూసేలా చేస్తున్నాడేమిటి అనుకుంది. అతను త్వరగా వస్తే బాగుండును అని కూడా అనుకుంది. అలస్యమేమిటి? అని ప్రశ్నించుకుంది. ఇక్కడ ఆయనగారి కోసం పడిగాపులు పడాలని ఆశిస్తున్నాడా అని విసుక్కుంది. ఆ విసుగులో తెలియని మురిపెం వుంది.

అక్కడ ఉన్న పొన్నచెట్టు కింద కూర్చుంది. చెట్టు చుట్టూ పూలు రాలి అందంగా వున్నాయి. సరళ నెమ్మదిగా కాలిజోళ్ళు తీసి పక్కన పెట్టింది. చల్లగా మెత్తగా అరికాళ్ళకి గడ్డి తగులుతుంటే చిత్రమైన అనుభూతి కలిగింది. అరచేత్తో గడ్డి మీద నెమ్మదిగా రాసింది. మంచు కరిగి నీరై అరచెయ్యి తడిగా అయింది. ఆ చెయ్యి పెదవుల కానించుకుంది. అమృతం అంటే ఏంటి? ఇదే కదా! చుట్టూ పరచుకున్న గడ్డి కొసలు మంచు మొగ్గలు పూసినట్లున్నాయి. పడీ పడని వెలుగుకి అవి మెరుస్తున్నాయి.

"నేనే ముందు రావాల్సింది – కానీ మీరు నాకోసం చూడటం ఆనందంగా వుంది" అన్నాడతనున్నట్టుండి. ఆమె ఆలోచనల్లోంచి బయటకొచ్చి "నాకేం ఆనందంగా లేదు" అంది నిస్సారంగా.

"అయ్యో! ఇంత చక్కని వాతావరంలో ఆనందం లేకుండా విషాదంగా కూర్చోటం కష్టమే" అతని చమత్కారానికి నవ్వొచ్చింది.

"ఇంతకీ నాకోసం ఎందుకు చూస్తానన్నారు?"

"ఏం? అనకూడదా?"

"మీరెవరో నాకు తెలీదు, నేనెవరో మీకు తెలీదు"

అతనేం మాట్లాడలేదు. చిరునవ్వుతో, చేతిలో వున్న ఎర్రకలువ మొగ్గ ఆమె చేతికిచ్చాడు.

"ప్రబంధ నాయకుడిలా కలువమొగ్గ బాగుంది మీ చేతిలో" అంది చటుక్కున.

"ఏం చేస్తాం చెప్పండి? ప్రకృతి కదిలివచ్చి కవిత్వమై ఎదుట నిల్చుంటే"...

"ఆపండి ఆపండి అంతలేసి కవిత్వంగానీ పొగడ్తగానీ తట్టుకోలేను" అందామె కంగారుగా – అతడు నవ్వాడు.

"నా పేరు శశాంక – మీ పేరూ తెలిస్తే బాగుంటుంది."

"ఎవరికి బాగుంటుంది" కొంటెగా అంది సరళ. "ఇంకెవరికీ... నాకే" అన్నాడు.

"సరళారాణి" –

"మీ పేరెంతో బాగుంది మీలాగా..."

ఆమె సమాధానమేం చెప్పలేదు. గుట్టు బట్టబయలు చేసినట్టు ఒక్కసారిగా వెలుగు నాలుగువైపులా పరుచుకుంది.

అప్పట్నించి రోజూ శశాంక, సరళారాణి మార్నింగ్ వాక్‌లో కలుసుకుని కబుర్లు చెప్పుకునేవారు.

అప్పుడప్పుడు తొమ్మిది గంటలకి బస్టాప్‌లో కలుసుకుని మాట్లాడుకునేవారు. ఇద్దరి మధ్యా స్నేహం, చనువూ పెరిగాయి. ఏ ప్రోగ్రాము వేసుకున్నా వాక్‌లో మాట్లాడుకునేవారు, కాకపోతే బస్టాప్‌లో చిన్నచిన్న చీటీ ముక్కల ద్వారా సందేశా లిచ్చుకునేవారు. ఆఫీసుల్లో టెలిఫోన్లు వున్నా అవి అత్యవసరాలకే గానీ ఆనందంగా కబుర్లు చెప్పుకోవడానికి కాదు.

కొన్నాళ్ళకి ఇద్దరూ సాయంత్రాలు పార్కులోనో, రెస్టారెంట్‌లోనో కాలక్షేపం చేసేవారు. మూడు నెలలు గడిచేసరిక ఇద్దరూ ఒకర్ని చూడకుండా మరొకరుండ లేమన్నట్లు తయారయ్యారు.

అతనొచ్చేదారిలో ఎర్రకలువ పూలు పూసే చెరువుగట్టు మీద ఇద్దరూ మౌనంగా కూర్చుని వాటనే చూసేవారు. కాడ మల్లిపూలు జడలల్లుకుంటూ ఊహల్లో విహరించేవారు. తడితడి నేలమీద రాలిన నేరేడుపళ్ళు ఏరుకుని తినేవారు. ఎవరైనా తమని గమనిస్తున్నా రన్నా పట్టించుకోకుండా తలలెగరేసేవారు.

ఒక్కొక్కసారి మధ్యాహ్నం బయట భోజనాలకెళ్ళి ఏ.సి. హోటళ్ళలో ఏకాంత భాషణలు జరిపేవారు. మసగ మసగ చీకట్లో చేతులు పెనవేసుకుని రగిలిపోతూ రహస్యంగా ఒకరినొకరు తాకి అసంతృప్తికి గురయ్యేవారు.

ఆరోజు శశాంక కోరగా, మధ్యాహ్నం ఆఫీసుకు శలవు పడేసి అతనితో అతనుంటున్న గదికి వెళ్ళింది సరళ. నిజానికలా వెళ్ళకూడదని ఎన్నోసార్లు అనుకుంది. కానీ వెళ్ళకుండా నిగ్రహించుకోగల శక్తిని కోల్పోయింది. తనతో మరింత చనువుగా సన్నిహితంగా వుండాలని అమెకెంతగానో అనిపించింది.

ఇద్దరిమధ్యా అనుబంధం ఏర్పడడంతో ఒకరితో ఒకరికుండే మొహమాటం పోయింది. ఇద్దరికీ స్వేచ్ఛ పెరిగింది. శశాంక సరళ మీద ఘాటైన ఛలోక్తులు విసిరేవాడు. సరళ అతనియందు గల సర్వాధికారాలు ప్రదర్శించేది. దగ్గరగా వస్తే, అతన్ని హత్తుకు పోవాలని చూసేది సరళ. శశాంక ఒక్కోసారి ఆమెని విదిలించుకోవాలన్నట్టు చూసేవాడు. ఆమె అవమానపడేది. తను లాలించేవాడు - మళ్ళీ మామూలే.

సరళలో వచ్చిన మార్పుని వాళ్ళమ్మ కనిపెట్టి, అనుమానపడింది. నిలేసింది. సరళ పైకి గంభీరంగా కనిపించినా తల్లిని తోసిపుచ్చి, దబాయించినా, మనసులో ఒక బెంగ బయలుదేరింది.

ఇద్దరూ నేలమీదికి దిగివచ్చి ఆలోచనలో పడ్డారు. అప్పుడే శశాంక చదువు అర్హతలు, అతను చేస్తున్న ఉద్యోగం, రాబడి, కుటుంబ భారం - కులం - అతనికున్న చెల్లెళ్ళు, తండ్రిని కాదని బయటకొచ్చి బతకగల శక్తి లేని శశాంక స్థితి సరళకి అర్థమయ్యాయి.

అన్నిటికీ మించి అతనికి తనతో కష్టమైనా, సుఖమైనా పంచుకోవాలని లేదని గ్రహించిన సరళ విలవిల్లాడిపోయింది.

అతని మాటల్లో సీరియస్‌నెస్ లేకుండా కేవలం కాలక్షేపం, సరదా మాత్రమే వుండడం ఆమె కొంతదూరం వెళ్ళాక సహించలేకపోయింది.

"పండిన దోసపళ్ళలా నీ బుగ్గలు వేలాడుతుంటే ఏ మగాడికైనా కంట్రోలు చేసుకోవడం కష్టమే" అన్నాడొకసారి. ఆ మాటలు సరళకి ఎంతో వెగటు పుట్టించాయి. తనని అతను చూసిన దృష్టిలో ప్రేమలేదా, అని కలవరపడింది. తనలా మాట్లాడ్డం అవమానంగా భావించింది.

"ఛీ, ఏమిటా మాటలు" అంది కోపంగా.

"ఛీ ఏముంది? ఇంకా నేను ఎంతో సున్నితంగా బుగ్గలనే అన్నానుకానీ, నిజానికి" - అంటూ వెకిలిగా నవ్వుతుంటే అతన్నేం చెయ్యాలో తోచలేదు.

మాటల్లో స్పష్టంగా చెప్పేశాడు.

"పెళ్ళీ - గిళ్ళీ పెట్టుకోకు. మా నాన్న నా చెర్మం వలిచేస్తాడు. మా వాళ్ళందర్నీ ఎదిరించి నేను చేయగలిగిందేమీ లేదు. నేను మగాడ్ని. నేను ఉద్రేకపడినా నువ్వు కొస్త జాగ్రత్తగా వుండచ్చుకదా! నాకంటే నువ్వే ఎక్కువ ఉబలాటపడ్డావనిపిస్తుంది" - అంటూ అతను తప్పంతా సరళదే అన్నట్టు మాట్లాడుతుంటే ఆమె ఏం మాట్లాడలేకపోయింది. కసితో రగిలిపోయింది.

సరళ లోలోల పడిన అనుమానం నిజమైంది. సమయం మించిపోయింది. డాక్టరు సలహాతో బయటపడే వీలు కూడా లేకుండా కాలం ముందుకెళ్ళిపోయింది,

తల్లి సరళని విసిరివిసిరి కొట్టింది. తండ్రి అసహ్యించుకుని చావచితక్కొట్టాడు.

అతనెవరో చెప్పు! అతని కాళ్ళు పట్టుకుని పెళ్ళి చేస్తామన్నారు. కానీ సరళకప్పుడు అతనంటే చాలా అసహ్యంగా వుంది. జీవితాంతం అతన్ని భరించటం నరకం అని గ్రహించింది.

తన కడుపు ఎలాగైనా పోవాలని ఎందరో దేవుళ్ళకు మొక్కుకుంది. ఒక్క దేవుడూ సరళ మొక్కులు స్వీకరించలేదు. అప్పుడే ఆమెకి దేవుడి మీద నమ్మకం పోయింది. జరిగేదాన్ని ఏ దేవుడూ ఆపలేదు, మరింక దేవుడి ప్రస్తావన ఎందుకు? అనుకుంది.

తన పినతల్లి రాంచీలో వుంటే ఆమె దగ్గరికి సరళని పంపటానికి తల్లి నిర్ణయించింది. కాదనే శక్తి, మార్గం సరళకి లేకుండా పోయాయి.

సరళ అమ్మని, నాన్ననీ, ప్రేమనీ, ఆ వూరునీ వదిలిపెట్టింది.

ఆడపిల్ల పుట్టింది. సరళ మనసు రాయయిపోయింది. పిన్ని సాయంతో నెమ్మదిగా మళ్ళీ మనిషైంది.

సరళకి చిన్నప్పటినుంచీ పదునైన ఆలోచన వుంది. ఆ ఆలోచనలకి అక్షర రూపం యిచ్చే ప్రయత్నం చేసింది.

ఆమె రచనలు పదునుగా సాగాయి. ఆమెలోని ఆవేదనా, పదునైన వ్యక్తీకరణ, నిజాయితీ అందర్నీ ఆకట్టుకున్నాయి. చాలా తక్కువ కాలంలోనే ఆమెకి మంచి రచయిత్రిగా పేరొచ్చింది. ఎవర్నీ లెక్కచేయని ఆమె ప్రవర్తన కూడా ఆకర్షణైంది.

అన్ని విషయాలు దాచి పెళ్ళి చేస్తానని వచ్చిన తల్లిని నిజంగా చెప్పు తీసుకుని కొట్టింది.

ఆమె భావాలు, ఆమె స్వేచ్ఛా ప్రవర్తన చూసిన మగవాళ్ళు ఆమెతో సన్నిహితంగా వుండాలని చూస్తే, వాళ్ళని తన చుట్టూ తిప్పుకోవడం, వున్నట్టుండి వదిలేయడం లాంటి పనుల్లో ఎంతో ఆనందాన్ని అనుభవించేది.

తనకి చాలా డబ్బుండాలి. తనచుట్టూ అందరూ కుక్కల్లా తిరగాలి అంటూ కసిగా ఆలోచించేది. డబ్బును పక్కన పెట్టి ప్రేమకబుర్లు ఎప్పుడూ చెప్పేది కాదు. ప్రతిదానికీ ఒక విలువ వుంటుంది. ప్రపంచంలో తొంభై విషయాల విలువ డబ్బుతోనే కొలుస్తాం అంటూ, నేను మాత్రం వంద విషయాలూ డబ్బుతోనే కొలుస్తా అంటూ నవ్వేది.

ఆమె చుట్టూ చేరినవాళ్ళు అవును, అవును. నిజం నిజం అంటూ తాళం వేసేవారు.

వెనుక ఆమె క్యారెక్టర్ గురించి గుసగుసలాడినా ఎదురుగా ఆమె కనిపిస్తే అందరూ ఆమెకోసం పడిచచ్చిపోయేవారు. ఆ పడిచచ్చిపోయేవాళ్ళని ఆమె ఎప్పుడూ నిర్లక్ష్యం చేసేదికాదు.

సరళారాణి ఎన్నో మంచి రచనలు చేసింది. పేరు తెచ్చుకుంది. అవార్డులు గెలుచుకుంది.

తన బిడ్డకి తండ్రి ఎక్కడున్నాడనే విషయాన్ని పూర్తిగా వదిలేసింది. తనే అన్నీ అయి పెంచుతోంది.

ఎక్కడ? తనకి వేల మైళ్ళ దూరంలో బోర్డింగ్ స్కూల్లో.

మగాడు ఆడదాన్ని మోసం చెయ్యడం ఏమిటి? అలాంటిదేమీ లేదని వాదించేది. ఎవరి స్వభావాన్ని బట్టి వారు ప్రవర్తిస్తారు. ఆ ప్రవర్తనకి లింగ భేదం లేదని బల్లగుద్ది చెప్పేది. ఒక్కోసారి ఆమె పురుషుల్ని సమర్థిస్తోందో, వ్యతిరేకిస్తోందో అర్థంకాక తికమకపడేవారు - అయితే సరళారాణి మరొక మగాడి భార్యగా లేకపోవడంతో ప్రతీ మగాడూ ఆమెతో చనువుగా వుండటానికి ప్రయత్నించేవాడు. దాన్ని సమర్థించడానికి స్త్రీ స్వేచ్ఛ గురించి ఉపన్యాసాలందించేవారు. చాలామంది సరళారాణిలో వున్న లోపలి ప్రపంచాన్ని అర్థం చేసుకోలేకపోయేవారు. తను లబ్దిపొందడానికి మాత్రమే 'ప్రేమ' అనే మాటను కొంత భరించేది. ఒక్కోసారి కోపంతో ఊగిపోయి, ప్రేమ వట్టి ట్రాష్ అనేది.

మొత్తానికి ఆమెకి 'ప్రేమ' అనే మాటన్నా, ఆ భావనన్నా చాలా అసహ్యమని చాలా కొద్దిమంది అర్థం చేసుకున్నారు.

ఆమెకిప్పుడు ఒక కారుంది. రెండు ఫ్లాట్లు వున్నాయి. ఎప్పుడూ చేతిలో సెల్‌ఫోన్, రంగురంగుల, రకరకాల ఫ్యాషన్ డ్రస్సుల్లో ఆమె ఎక్కడ కనిపించినా కాస్త సంచలనమే.

❖ ❖ ❖

కాగితాల మీద చేతులానించి నిద్రలోకి జారిపోయిన సరళారాణి వులిక్కిపడి లేచింది. సెల్‌ఫోన్ ఇంగ్లీష్ మ్యూజిక్ ఆగకుండా వినిపిస్తుంటే దాన్నందుకుని.

'హలో' అంది.

అవతలివైపు నుంచి వచ్చిన అభ్యర్థన శ్రద్ధగా వింది.

"ఈవెనింగ్ పంపించండి. ఇస్తాను" అని పెట్టేసింది. ముఖం కడుక్కుని, వేడిగా టీ తాగి కూర్చుని కథ రాసేసింది. కథ నిజంగా సెల్‌ఫోన్ కాల్స్, ఎస్‌ఎంఎస్‌లు, మిస్డ్ కాల్స్ – ఈమెయిల్ డిస్కషన్స్, చైనా చాయ్ తాగడాలు, విమాన ప్రయాణాలు, ఎయిర్‌పోర్టులోని ఎస్కలేటర్లు, చిన్ననాటి కాడమల్లి పూల వాసన గుర్తుచేసే రూమ్ ఫ్రెష్‌నర్స్ – కాగితాలతో రాకెట్ విమానాలు చేసి విసిరినట్టు నిజం విమానం ఎక్కినప్పుడు కుదిపిన జ్ఞాపకాలు – అన్నీ ఎంతో అధునాతనంగా అమరాయి కథలో.

కథ అచ్చయింది. ఆ రాత్రి ఒక మిత్రుడు ఫోన్ చేసి పలకరిస్తూ –

"ఏమిటా పిచ్చి ప్రేమకథ – చెత్తగా వుంది. అన్నీ వున్నాయందులో ప్రేమకి కావల్సిన అమాయకత్వం, ఆర్ద్రత తప్ప. నీది కాని విషయం నీకెందుకు చెప్పు" అన్నాడు.

సరళారాణి స్థాణువులా వుండిపోయింది. ఏమిటీ? ప్రేమ నాది కాదా! నాది కాదా! అంటే ప్రేమ అనే అనుభూతిని వ్యక్తీకరించడానికి తనకి అర్హత లేదూ? ఏమిటీ వీళ్ళ అభిప్రాయం?

చాలా ఏళ్ళ తర్వాత సరళారాణి కళ్ళల్లో సన్నటి కన్నీటి పొర కమ్మింది.

మళ్ళీ మ్యూజిక్ మొదలుపెట్టిన సెల్‌ఫోన్ పీక వెంటనే నొక్కి 'హల్లో' అంది భారంగా.

"అమ్మా" అవతలివైపు నుంచి అమృతం చిలకరించినట్టుగా –.

"అపూ" అంటూ అరిచింది సరళ.

ఆమె గొంతులో వేయి వేయి సముద్రాల ఘోష వెల్లువై ఆమెను ముంచేసింది.

ప్రేమ – ప్రేమ – ప్రేమ –.

ఇక్కడే వున్న ప్రేమను మరెక్కడో వెదికితే ఎలా దొరుకుతుంది?

కూతురు అపూర్వతో మాట్లాడుతుంటే సరళారాణి హృదయం ప్రేమాంతరంగమై పులకరించింది.

(ఆంధ్రప్రభ వీక్లీ – 12.12.2003)